

spondance om dette. Det maa være en anden Kommission, nemlig den Kommission, som blev nedsat for at fremkomme med Indstilling og Betænkning angaaende den personlige Kommuneskat, som svarer, at de ikke vidste, hvorledes, man skulde fordele de 300,000 Kr. Det var for øvrigt Skade, vi ikke bleve spurgte, thi jeg tror, vi kunde have svaret, at Fordelingen skulde ske efter Trang, og Ministeren har da ogsaa vidst det, idet han har skrevet det i sit Lovforslag. Imidlertid kan det jo nok stille sig lidt anderledes, naar man nu skal staa Ansigt til Ansigt med det ubehagelige Faktum, at Kommuner, som i 7—8 Aar have faaet dette Tilskud af Staten, skulle miste det. Det er et ubehageligt Faktum for Kommunerne. Og saa bliver Spørgsmaalet, om man saa vil staa ved det.

Det er jo sagt om dette Tilskud, at det kun er en Omfordeling, at man tager fra een Lomme og lægger over i en anden. Nej, man tager fra Staten og giver til Kommunerne, og jeg maa nok spørge, om Staten har Grund til at forære noget bort, om det, den har, ikke skal gaa til Statens Fornødenheder. Men naar man tager det fra Kommunerne, bliver Resultatet ganske vist det, at Kommunerne maa presse deres Indbyggere for disse Beløb. Det er jo ganske rigtigt. Men allerede paa det Punkt fremkommer der en Forskel, idet Paaligningen i Kommunerne sker paa en anden Maade end ved Skatterne til Staten, og efter manges Mening er det saaledes, at det sker paa en bedre og naturligere Maade til Kommunerne end til Staten. Jeg skal ikke dvæle ved dette, som man nu har saa meget imod, at Kommunerne blive stillede ligesom før 1903, og jeg skal ogsaa gerne indrømme, at hvis vi, den Gang vi afgav Indstillingen, havde vidst, at der skulde lægges nye Byrder paa Kommunerne, som det nu sker ved Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd, som vel sagtens bliver til Lov, havde vi maaske haft vore Betænkeligheder. I hele denne Diskussion forbavser det mig, at der ikke er en, der siger: Det lægges ikke fra een Lomme til en anden, men det er en Anvisning til Kommunerne om at spare, thi hvorfor skulle de ikke spare lige saa vel som Staten. At de kunne spare disse Beløb, der for hver Kommune ikke ere saa særlig store, tvivler jeg ikke om. De maa være beredte til at afvise nyttige Foranstaltninger, som kunne undværes i alt Fald i nogle Aar. Derfor synes jeg, at man

ikke kan møde med den Tale, at det kun er at lægge fra den ene Lomme over i den anden. Man bringer dem derved under et Tryk og opdrager dem til at spare.

Vi ville nu haabe, at alting gaar godt, saaledes at der virkelig vindes noget for Finanserne ved Sparekommissionens Arbejde. Den højtærede Finansminister har flere Gange brugt det Udtryk, at han var paa en Uriaspost. Det har forvirret mine bibelske Begreber noget. Jeg tænkte mig, at Urias var sat paa en Post, som han ikke kunde slippe helskindet fra, men hvor han maatte dø. Men for det første er dette aldeles ikke Tilfældet med den højtærede Finansministers Plads. Vi haabe tværtimod, at han maa være spillevende efter dette, maa leve i bedste Velgaaende. Og for det andet var det vist nogle Narrestreger, Urias blev sendt ud til; det var ikke en Post af nogen Vigtighed. Finansministeren derimod har faaet en stor og ærefuld Opgave, nemlig at bringe Orden i Finanserne, og jeg er vis paa, at hvor mange der end vil knurre imod ham og maaske sige ham Ubehageligheder, personligt eller skriftligt — begge Dele kunne jo vælges —, vil man dog bag efter, naar Finanserne ere bragte i Orden, sige: Ja, men det var alligevel Neergaard, som gjorde det, det var ham, der bragte Finanserne i Orden.

Jeg vil slutte med at citere en stor Mand; jeg har gaaet og tænkt paa, hvem det var, men jeg kan ikke huske det. Han sagde: Til Krig behøves der 3 Ting, det første er Penge, det andet er Penge, og det tredje er Penge. Jeg siger: Til Fred behøves der ogsaa 3 Ting; det første er Penge, det andet er Penge, og det tredje er Penge. Lad os nu haabe, at vi alle uden Hensyn til politiske Anskuelser maa mødes i saa vidt muligt efter vor Evne at stræbe hen til at faa vore finansielle Forhold ordnede. Hvad man end vil sige om det, er det et uhyre Arbejde, den højtærede Finansminister har udfoldet. Lad os haabe, hans store Bestræbelser maa krones med Held.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ivar Berendsen: Den sidste ærede Taler (Deuntzer) kom i sit Foredrag ind paa et vigtigt og for Besparelser i vor Statshusholdning afgørende Spørgsmaal, nemlig den i Centraladministrationen og i andre Dele af Forvaltningen foreliggende